

ADVERTIMENT

Aquest llibre no ha de ser llegit seqüencialment des de la primera fins a l'última pàgina. Si ho fas així, la història no tindrà cap sentit, ja que els capítols que la componen han estat desordenats expressament perquè participis de manera activa en el relat.

En els llibres d'«Escapistes» hauràs d'ajudar els personatges a resoldre els enigmes que els surten al pas.

Comença a llegir el llibre pel capítol 1. Al final veuràs el símbol d'un pany com aquest:

Això indica que, abans de continuar, hi ha alguna cosa que has de fer. Potser és, simplement, anar a un altre capítol i continuar llegint. Però de vegades hauràs de prendre una decisió o resoldre un enigma.

Al costat del pany hi ha unes indicacions per seguir la teva aventura.

En alguns moments de la narració trobaràs aquest símbol:

Indica que hi ha un objecte disponible en l'inventari que trobaràs en la segona part del llibre (a partir de la pàgina 185). No podràs llegir res referent als objectes que encara no han aparegut en la trama o que ja has perdut.

És possible que, en enfrontar-te a algun enigma, t'encallis i no sàpigues com has de continuar. Si això passa, en la tercera part d'aquest volum (pàgina 199) trobaràs una col·lecció de pistes i la solució a tots els enigmes plantejats. Les pistes estan organitzades per nivells, de manera que pots decidir quantes en vols fer servir o, fins i tot, si vols que la solució et sigui revelada. La dificultat d'avançar en aquesta aventura depèn totalment de tu.

Si a l'hora de resoldre els enigmes tens la temptació d'escriure en les pàgines del llibre, t'aconsellem que no ho facis i que tinguis sempre a mà un quadern per anotar-hi el que vagis resolent i els objectes que vagis aconseguint o perdent. Així evitaràs fer malbé el llibre i, més endavant, si algun altre lector o tu mateix el voleu tornar a llegir, ho podreu fer en condicions òptimes. Al final del llibre hi ha dues pàgines que podràs retallar perquè puguis resoldre alguns dels enigmes més fàcilment.

Una vegada hagis arribat al final, potser voldràs saber com ho has fet i comprovar les teves habilitats com a escapista. Si és així, pots consultar l'última part (pàgina 223): llegeix detingudament les instruccions que hi ha i emplena les dades per obtenir la teva puntuació.

No perdis més temps i endinsa't en aquesta apassionant història. Seràs capaç de superar el desafiament?

PRIMERA PART

LA HISTÒRIA

Quan un foraster curiós interroga els ancians del lloc sobre la casa Bei, el decrepit i ruïnós edifici que domina l'erm pujol dels afores, inevitablement es troba amb un mur de silenci, mirades receloses i respostes esquives. Potser algun dels vells, més loquaç que els altres, s'atrevirà a mussitar entre dents: «La mansió de l'horror». I, després d'empassar-se saliva, afegirà: «Jo, de vostè, me'n mantindria allunyat. Pel que pugui passar». Després d'això, el desconcertat interrogador no aconseguirà obtenir més que evasives i murmurs a mitja veu.

Estàs a punt de viure l'experiència més esgarrifosa de la teva vida. Aviat t'uniràs a l'Anna, en Rubèn, l'Estela i en Samuel en l'exploració del vell immoble que la llegenda situa, ni més ni menys, sobre la mateixa porta de l'infern. Al llarg del recorregut, es veuran obligats a esforçar-se d'allò més i a posar a prova totes les seves capacitats si volen sortir-ne indemnes.

Quan estiguis preparat, ves a la pàgina 223 i segueix les instruccions indicades per poder calcular la teva puntuació d'escapista al final de l'aventura. Després ves al capítol 1 i comença a llegir.

Malgrat que hi havia lluna plena, una capa de núvols recargolats s'havia ensenyorit del firmament amb l'objectiu aparent de sumir el lloc en una foscor impenetrable i ominosa. Els pocs raigs que aconseguïen esquivar les volutes de vapor i arribaven a terra retallaven el perfil afilat i nerviós de la casa Bei, la sinistra construcció a la qual els vilatans solien referir-se com *la mansió de l'horror*. La silueta irregular, a penes insinuada en la negror, d'uns arbres secs i nus que mostraven les branques com urpes salvatges contribuïen a donar a l'escena un aspecte oníric.

Era com si estiguessin dins d'un malson.

—Fa iuiu, oi? —va dir l'Estela, des del seient de darrere del cotxe.

—No seré jo qui ho negui —va respondre l'Anna, en el seient del copilot, dedicant una mirada a la seva amiga.

En Rubèn va treure les claus del contacte i el cotxe va deixar d'emetre el rum-rum que els havia acompanyat durant tot el trajecte.

—Això us espanta? —va preguntar—. Vaja, jo pensava que éreu dues noies valentes. Però si teniu por...

—Vols que et digui què és el que fa por? —va deixar anar l'Estela.

Havia tret el telèfon mòbil de la butxaca i l'exhibia davant dels companys. A la part superior de la pantalla destacaven quatre petites línies de color gris somort.

—No hi ha cobertura —va afegir, per si la imatge no era prou explícita—. Això és el que fa por; però por de veritat.

L'Anna va comprovar el seu telèfon.

—Jo tampoc no en tinc —va intervenir de nou en Rubèn.

—És normal. Seria estrany que en tinguéssim —va dir en Samuel, assegut en el seient de darrere, al costat de l'Estela. Com a molt, era la tercera vegada que obria la boca en tot el trajecte.

—Perquè això espatllaria l'ambient *creepy* del lloc?

La subtil ganyota en els llavis d'en Samuel podia semblar un somriure. O potser no; era difícil de dir.

—Perquè som en un lloc despoblat —va explicar—. Les operadores són poc inclinades a instal·lar antenes per donar servei a quatre o cinc abonats. És una simple qüestió de costos i beneficis.

—Ah! —Una raó tan pragmàtica resultava gairebé decebedora.

—Què fem? —va insistir en Samuel—. Sortim?

—Si les nostres encantadores acompanyants no hi tenen inconvenient... —va respondre en Rubèn amb galanteria, com solia ser normal en ell.

—Els inconvenients els he expressat tots fa gairebé una hora, quan hem pujat al cotxe, i no m'heu fet ni cas —va replicar l'Estela—. Ara ja no ve d'aquí.

Sense esperar resposta per part dels seus amics, va obrir la porta del vehicle i va sortir a l'exterior.

—És un tifó —va comentar en Rubèn.

—Doncs encara no has vist res —va corroborar l'Anna.

En Samuel tampoc no es va fer pregar gaire i es va unir a l'eixerida jove en el seu camí en direcció a la casa. L'Anna va contemplar aquelles dues siluetes a través del parabrisa. En certa manera, eren pols oposats. Ella desbordava vida, era exuberant i vistosa. La seva llengua, mordaç i afilada, estava sempre disposada a una rèplica enginyosa o una pensada inesperada. Al seu costat, l'escanyolit Samuel, lacònic i reservat, sempre vestit de la manera més sòbria i discreta possible, com si s'esforcés a passar desapercebut, semblava encara més invisible.

Pols oposats.

Potser era precisament això el que la portava a pensar que podrien fer bona parella. O potser hi havia algun altre motiu amagat.

—Se'l veu content —va comentar en Rubèn.

—Si tu ho dius...

—Fa un moment ha estat gairebé a punt de somriure.

Qui sí que ho va fer va ser l'Anna, a causa del comentari.

—De debò; el veig content. Ja saps com el motiva tot el que tingui pinta sinistra o macabra. Aquesta excursió li pot anar molt bé.

—Per què et preocupes tant?

—No ho sé. —En Rubèn es va encongir d'espatlles—. No puc evitar-ho. Penso en tot el que ha hagut de passar, i...

—No és culpa teva.

—És clar que no. No em refereixo a això —va especificar—. Però és el meu amic. Em sap greu que la vida s'hagi portat d'aquesta manera amb ell.

L'Anna no va poder reprimir l'impuls i li va fer un petó als llavis.

—Ets un encant —va dir—. Saps que no pots salvar a tothom, oi?

—A tothom, no. Però a ell potser sí.

L'Anna va donar el tema per tancat. Va obrir la porta del cotxe i es va disposar a reunir-se amb els seus amics a fora. En Rubèn es va guardar les claus del vehicle a la butxaca i la va seguir.

—Què? —va preguntar l'Anna, mentre s'acostava a la porta de l'edifici—. Què us sembla?

—Molt cuqui —va ironitzar l'Estela—. Qui podria resistir-se a viure en un lloc així? És el somni de tota persona.

—És veritat que espanta.

—I encara més quan coneixes detalls de la seva història —va apuntar en Samuel.

—Refresca'ns la memòria —va dir l'Estela—. Explica'ns una altra vegada això del vell boig aquest...

—Abraham Bei —va dir, mentre recorria amb la mirada la façana de la casa amb una expressió propera a l'admiració—. No era cap boig. Un estudiós de les coses alternatives, potser. Un savi eclèctic, segur. Però boig, en absolut. Més aviat tot el contrari. Ell bregava amb coses que la gent ni tan sols s'atreveix a imaginar.

—Ah, sí —va intentar intervenir en Rubèn—. La boca de l'infern. No era això?

—La boca... la porta... no hi ha una denominació única. Tampoc no estic segur que existeixi una cosa com el que nosaltres anomenem «infern», amb calderes bullint i dimonis turmentant éssers humans que, en vida, van tenir un comportament qüestionable. Em temo que la realitat és més complexa i menys pueril.

—I quina és aquesta realitat?

—Abraham Bei pertanyia a una espècie de lògia o culte místic, l'orde de l'Antiga Saviesa. A través dels anys, aquesta lògia havia aconseguit establir l'existència d'uns llocs que actuen com a nexes de poder i que, en un cert sentit, poden considerar-se canals cap a altres plans d'existència més enllà de la limitada comprensió humana.

—Uauh! —va exclamar l'Estela—. Ets capaç de deixar anar tot això de memòria, sense consultar una xuleta? Jo flipo amb tu.

—L'orde era molt tancat. —En Samuel va prosseguir aliè al comentari de l'amiga—. Ocultaven els seus descobriments amb zel, de manera que només els iniciats podien accedir-hi.

—Com els amagaven?

—De mil maneres: endevinalles, enigmes, codis xifrats...

—Codis xifrats? Com ara aquest?

L'Anna estava assenyalant una estranya inscripció que hi havia a la porta de l'immoble.

»» AKO JFFFTGOF»OV OLV »OKV TJJVEV J JAKOV»
TQFFLEEV EEEL, CFJQAKOJJ JAKOV»J TEF»J VE»J LJ »OVJ
TIFETJ FQVTEOVJUFET»J». OV JE LJTF»EL AKJFQ»J-»FOV.

Un somriure es va formar als llavis d'en Samuel.

—En efecte —va dir—. Com aquest. Sou capaços de dir què significa?

—Si no ens dones més pistes... —va protestar l'Estela.

En Samuel es va regirar les butxaques dels pantalons.

—Potser això pot ajudar-vos —va dir, quan va trobar el que estava buscant. Es tractava d'un petit full amb símbols i lletres gargotejats.

Has trobat l'objecte 1, el descodificador de la xifra **Pigpen**. Està disponible en l'inventari.

L'Anna va agafar el full i es va disposar a desxifrar la inscripció de la porta.

Per continuar, has de resoldre l'enigma plantejat.
La solució t'indicarà el número del capítol següent.

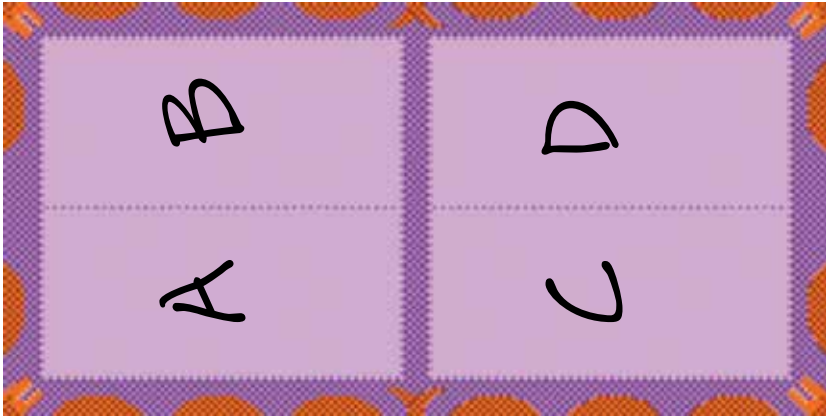

En deixar l'última estàtua sobre el pedestal, un sorprenent canvi va tenir lloc en aquella estança: el cercle dibuixat a terra va adquirir un color vermell engegador i va començar a brillar. De moment, l'estrella de cinc puntes que el cercle contenia no compartia amb aquesta aquella lluminositat sobrenatural, però l'Anna va entendre que aquella seria la seva següent missió.

—Fantàstic! —A mesura que anaven superant les proves, l'entusiasme d'en Samuel creixia més i més, fins al punt que ja era difícil reconèixer en ell el noi callat, moderat i lacònic que solia ser—. Ara hem de preparar l'altar.

De nou va remenar l'armari i, al cap d'un instant, va trobar el que buscava: un tapet de tela rectangular que es va afanyar a desplegar.

La vora del tapet estava ornat amb una filigrana recarbolada, que li conferia una aparença complexa. A dins, s'hi inscrivien dos quadrats, un a l'esquerra i un altre a la dreta, dividits per una línia horitzontal que, a la pràctica, creava quatre rectangles. I a l'interior de cadascun hi havia una lletra.

—Les cartes! —va exclamar en Samuel. En el seu rostre podia llegir-se la contenció amb tota claredat—. Les cartes del tarot! Les tens?

L'Anna, una mica confosa, se les va treure de la butxaca.

—Cal posar-ne quatre en aquestes quatre posicions! —En Samuel pràcticament li va arrencar les cartes de les mans.

Has perdut l'objecte 8, les cartes del tarot. Ja no el podràs fer servir més.

—Com dimonis ho saps tot això?

—Tant se val! —va respondre amb sequedat—. El més important és treure en Rubèn i l'Estela d'aquí com més aviat millor, no?

—Eh... sí, és clar —va dir l'Anna. Però era innegable que la inquietud s'havia ensenyorit d'ella.

Per continuar, has de resoldre l'enigma plantejat.
La solució t'indicarà el número del capítol següent.

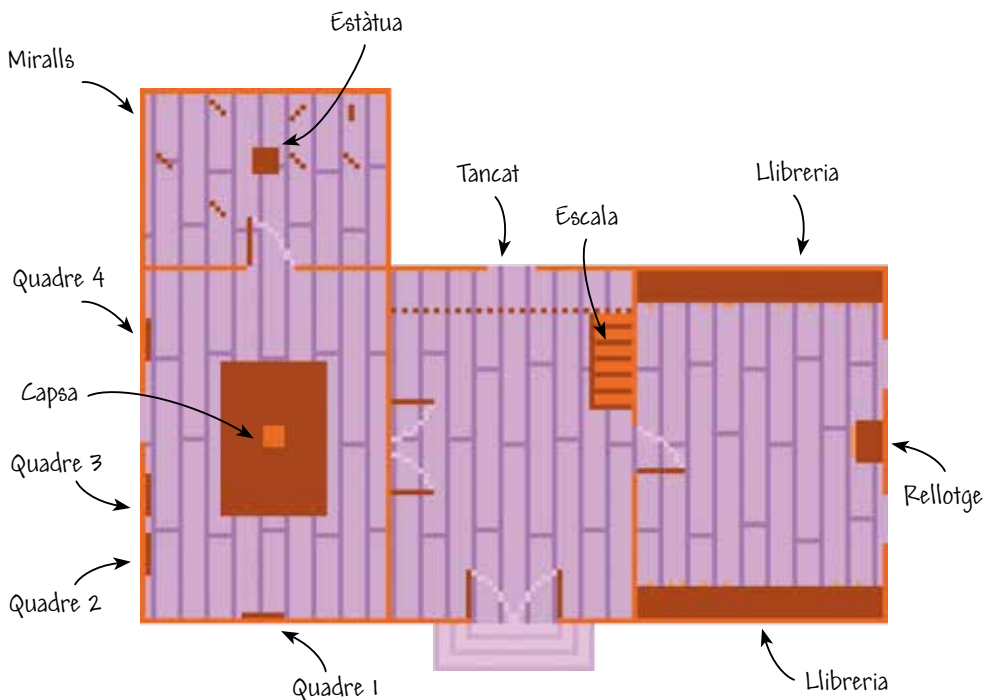
La nova sala on eren tenia unes dimensions més reduïdes que les anteriors, i la seva planta era de forma quadrada. Des del moment que hi van entrar, van quedar bocabadats.

Aquella habitació era plena de miralls d'una grandària considerable, que disposaven d'unes estructures de fusta que compartien els recarregats motius comuns a tota la casa. Els miralls semblaven haver estat disposats allà seguint un ordre i una orientació caòtics, però ja sabien per experiència que en aquell lloc cap element no havia estat abandonat a l'atzar.

Probablement, ara haurien de trobar l'ordre subjacent en tot aquell caos.

—Algunes de les meves companyes de classe s'ho passarien d'allò més bé en un lloc així —va apuntar en Samuel.

El comentari havia pretès ser gracios, per restar una mica de gravetat a la situació, però l'Anna no va somriure. De fet, l'única cosa que li va venir al cap va ser que l'Estela podria haver estat, fàcilment, una de les companyes a les quals al·ludia en Samuel. Això no va fer més que atiar-la per centrar el seu pensament en el que en realitat importava.

L'únic element que destacava entre tots aquells miralls era una estàtua central, feta de marbre, que semblava representar una dona amb el cap tapat i una bena als ulls. Va decidir que seria un bon punt d'inici per als seus descobriments i s'hi va dirigir.

Hi havia alguna cosa d'inquietant en aquella estàtua, alguna cosa que aconseguia posar els pèls de punta, tot i que no representava cap element macabre o sinistre. Potser era l'expressió de la cara de la dona, neutra i somorta, o la forma com la pedra havia estat treballada per simular unes vestidures que queien i es doblegaven, però la veritat és que l'Anna es va veure obligada a fer autèntics esforços per vèncer la desconfiança que aquell element li infonia.

Va poder veure que les mans de l'estàtua confluien en el ventre i subjectaven un objecte que, d'alguna forma, presentava una certa discordança amb la resta de la composició.

Es tractava d'una esquerda de forma quadrada de pocs centímetres de gruix. La seva superfície no era llisa, sinó que estava solcada per una sèrie d'illetes de formes irregulars. Malgrat que les va inspeccionar a consciència, no va ser capaç d'identificar-hi cap patró conegut.

L'Anna es va posar les mans al cap i va començar a rumiar. Estava convençuda que tant aquella estàtua com l'objecte que tenia a les mans guardaven la clau que els permetria continuar avançant en la seva recerca. Però per fer-ho, haurien de recórrer a altres elements que ja havien trobat en aquella casa.

Per continuar, has de resoldre l'enigma plantejat.
La solució t'indicarà el número del capítol següent.